

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3191/2021
29.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Предраг Васовић адвокат из ..., против туженог Економског факултета у Београду, кога заступа Милица Радовановић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћању на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1722/18 од 27.04.2021. године, на седници одржаној 29.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1722/18 од 27.04.2021. године.

Свака странка сноси своје трошкове ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1722/18 од 27.04.2021. године, ставом првим изреке, укинута је првостепена пресуда. Ставом другим изреке, поништено је решење туженог од 24.07.2009. године којим је тужиљи отказан уговор о раду број ... од ...2002. године и анекс број 1 уговора о раду број ... од ...2004. године и тужени обавезан да тужиљу врати на рад. Ставом трећим изреке одбачена је као недозвољена тужба у делу за враћање на послове сарадника на пројектима ... на Економском факултету у Београду. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да накнади тужиљи трошкове поступка у износу од 582.200,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиље за исплату камате на досуђени износ трошкова од пресуђења до извршности одлуке о трошковима. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и прекорачења тужбеног захтева пред другостепеним судом.

Тужиља је дала одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни битне повреде одредаба парничног поступка на које се у ревизији неосновано указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог и обављала је послове сарадника на пројектима ..., на основу закљученог уговора о раду број ... од ...2002. године и анекса број 1 уговора о раду број ... од ...2004. године. Оспореним решењем од 24.07.2009. године тужили је отказан наведени уговор о раду и анекс уговора о раду на основу члана 179. тачка 6. Закона о раду, због тога што је злоупотребила привремену спреченост за рад. Према образложењу оспореног решења тужили је по истеку породилског одсуства одобрен годишњи одмор за 2008. годину до 30.06.2009. године, а захтев за коришћење годишњег одмора из 2009. године, који је поднела 17.06.2009. године, одбијен је 30.06.2009. године, тако да је тужила била у обавези да се јави на посао 01.07.2009. године, што није учинила. Уместо тога, туженом је 03.07.2009. године, електронским путем, достављена потврда о наступању привремене спречености за рад тужиле почев од 01.07.2009. године. Након одговарајућих провера тужени је утврдио да тужила у време отварања боловања није била у земљи и да је потврду о њеној привременој спречености за рад у дому здравља узело друго лице. Пре доношења решења о отказу тужила је упозорена на постојање разлога за престанак радног односа.

За време док је користила годишњи одмор тужила се налазила у САД и због проблема са каменом у бубрегу била је у болници 15.06.2009. године, а након што јој је пружена помоћ тражила је од туженог коришћење годишњег одмора за 2009. годину. Пошто јој коришћење годишњег одмора за 2009. годину није одобрено, отворила је боловање у Србији на основу скениране медицинске документације из САД коју су њен супруг и рођака поднели Клиничком центру Србије и дому здравља, и тако је добила потврду о привременој спречности за рад у спорном периоду коју је доставила туженом. Тужила се затим, по повратку из САД, 08.07.2009. године јавила изабраном лекару пожаливши му се на уролошке тегобе, након чега је изабрани лекар потписао дознаке о спречности за рад у спорном периоду од 01.07.2009. до 31.07.2009. године, на основу извештаја лекарске комисије дома здравља.

Првостепени суд је из медицинске документације закључио да је проблем са каменом у бубрегу због кога се тужила јавила лекару 15.06.2009. године хроничан, да из извештаја дома здравља од 01.07.2009. године произилази да је тужила привремено спречена за рад у смислу прописа здравственог осигурања почев од 01.07.2009. године до даљњег. Вештачењем од стране вештака лекара одговарајуће специјалности првостепени суд је утврдио да радна способност тужиле није била умањена наведеним нападом болова због камена у бубрегу дана 15.06.2009. године зато што после указане хитне медицинске помоћи није задржана у болници. Следећи напад болова у пределу десног бубрега се десио 17.07.2009. године. У периоду од 01.07.2009. до 08.07.2009. године, када се јавила изабраном лекару нема података о тегобама односно да је била неспособна за рад, тако да из постојеће медицинске документације не произилази да је била неспособна за рад. Стога је првостепени суд нашао да тужила у периоду од 01.07.2009. до 17.07.2009. године, као и у периоду од 01.07.2009. до 08.07.2009. године, када се јавила изабраном лекару, није била неспособна за рад пошто у медицинској документацији нема података који се односе на тегобе везане за уринарни тракт, односно да неспособност за рад не произилази из медицинске документације, па је

закључио да је тужила требало да предузме све мере по истеку годишњег одмора и благовремено се врати на посао, због чега тужбени захтев није основан.

Налазећи да у првостепеном поступку чињенично стање није потпуно и правилно утврђено у вези са околношћу да ли је тужила предузела све мере како би се благовремено вратила на посао и да ли је била оправдано привремено спречена за рад од 01.07.2009. године до момента доношења оспореног решења, другостепени суд је у поступку поново саслушао вештака који је остао при свом налазу, наводећи да је мишљење дато на основу достављене документације, без увида у здравствени картон пацијента, јер је вештаку била достављена потврда о привременој спречености за рад коју пацијент у року од три дана од отварања боловања треба да достави својој радној организацији и није му била позната друга документација. Вештак је навео и да пацијент треба да се одазове лекарској комисији после 30 дана од дана отварања боловања, а уколико радна организација сумња у оправданост отвореног боловања има право да се обрати Републичком фонду за здравствено осигурање који има комисију за вештачење спорних боловања и тек тада се прилаже здравствени картон пацијента. Вештак је навео и да је боловање од 01. до 08.07.2009. године покривено дијагнозама постојања камења у десном бубрегу, као и да су ове тегобе полиморфне и јављају се у различитом временским периодима.

Пошто се из упута лекарској комисији лекара који је на основу извештаја отворио боловање 01.07.2009. године види да је тужила била привремено спечена за рад од 01.07.2009. године, да се лично јавила 08.07.2009. године, да се од тада редовно јављала на контроле и лечење, да је на путу од 30.07.2009. године лекар тражио мишљење за правдање боловања од 01.07.2009. до 07.07.2009. године, да из налаза и оцене трочлане лекарске комисије од 30.07.2009. године произлази да боловање од 01.07.2009. до 07.07.2009. године може да се правда али без новчане накнаде (јер се тужила није јавила изабраном лекару) и да тужила није била способна за рад од 01.07.2009. до 09.08.2009. године, другостепени суд је закључио да се у конкретном случају не ради о злоупотреби боловања.

Другостепени суд је своју одлуку засновао на наведеним чињеницама, имајући у виду и то да је тужила током породилског одсуства боравила у САД од 2008. године, да је 15.06.2009. године имала бубрежни напад због кога се јавила лекарима у болницу и затим примала терапију због хроничних проблема са каменом у бубрегу, да је о њеном захтеву од 17.06.2009. године за коришћење годишњег одмора у јулу одлучено тек 30.06.2009. године тако што није одобрен, те да тужила није била у могућности да се са другог континента физички појави на радном месту 01.07.2009. године.

Према разлозима побијане пресуде, тужила није утицала на продужење боловања, њен изостанак са посла је био оправдан јер је била на боловању, током кога није обављала никакве послове којима би спречила своје оздрављење или погоршала своје здравствено стање, те боловање није злоупотребила, већ је одсуство због привремене спречености за рад користила у складу са разлозима због којег је установљено, због чега отказни разлог стога није настао.

Одредбом члана 179. тачка 6. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05), који се у конкретном случају примењује, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако за то постоји оправдани разлог који се односи на

радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако злоупотреби право на одсуство због привремене спречености за рад.

По налажењу Врховног суда, правилан је закључак другостепеног суда да у конкретном случају не постоји злоупотреба одсуства због привремене спречености на рад од стране тужиље на коју се тужени позвао у оспореном решењу, о чему су у побијаној пресуди дати правилни и исцерпни разлози, које овај суд у свему прихвата.

Такође је правилна и одлука о враћању тужиље на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду, јер јој је радни однос незаконито престао, па након поништаја решења о отказу има право на реинтеграцију, односно враћање на рад.

Ревизијски наводи којима се указује на битне повреде одредаба у парничном поступку из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку о томе да нису дати разлози о изведеним доказима у супротности су са образложењем побијане пресуде у којој су изнети јасни, довољни и правилни разлози о прихватању налаза лекарске комисије Републичког завода за здравствено осигурање. Неосновани су и ревизијски наводи о повреди члана 407. став 1. тачка 5. ЗПП, јер није дошло до прекорачења тужбеног захтева пред другостепеним судом пошто је враћање на рад тужиља захтевала већ тужбом.

Како се и осталим ревизијским наводима, који се своде на оспоравање оцене доказа изведених пред другостепеним судом, побијана пресуда неуспешно оспорава, поступку одлучено је као у првом ставу изреке, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Одлука о трошковима ревизијског поступка из другог става изреке донета је применом члана 165. став 1, у вези са чл. 153. став 1. и 154. став 1. ЗПП, с обзиром на то да тужени није успео са изјављеном ревизијом, а да трошкови одговора нису били потребни.

Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић